

Válasz

VISSZHANG - LXIV. évfolyam, 35. szám, 2020. augusztus 28.

Őszintén bevallom, megdöbbenett és meghatott, hogy az élet értelméről írott cikkeimre ketten is magas színvonalon reagáltak (Száday Rezső [Az élet értelméről, *ÉS*, 2020/28., júl. 10.] és Váradi Róbert [Az emberi privilégium, *ÉS*, 2020/34., aug. 19.]), mégpedig értő és meggyőző módon. Természetesen elfogadom, hogy az élet értelmetlenségére az enyémen kívül többféle válasz is adható. Én azonban leginkább arra szerettem volna írásomban rámutatni, hogy az élet több mint értelem és cél. Értékesebb és gazdagabb, hogy úgy mondjam, felsőbb rendű minden értelemnél és célnál, ráadásul velünk született életöszönünk is arra készlet, hogy leéljük, átéljük, megéljük ezt a csodálatos egyszeri lehetőséget, az életet. Főleg tehát célt és értelmet keresünk: ha az életre figyelünk, elvagyunk nélkülk is.

Mellesleg minden aljasságot és életellenes gonoszszágot állítólagos célok és értelemek nevében és örve alatt követtek el és követnek el a Földön. A célokkal és értelemekkel ez szerintem a legnagyobb baj.

A transzcendens megoldásokban, az életen való „túlemelkedésben” sajnos én nem tudok hinni, és szükségét sem látom ennek, mert az életet minden értelmetlensége ellenére is – szemben a buddhizmussal – értelmén felülállónak vélem, és élni valónak hiszem. Az öngyilkosságot viszont elméletben és bizonyos helyzetekben jogos és elfogadható, emberhez méltó megoldásnak gondolom, bár attól tartok, magam, ha eljönne az ideje, gyáva lennék hozzá.